

MARTINA
HOHENBERGER

Z PEKLA ŠTĚSTÍ

Z PEKLA
ŠTĚSTÍ

Martina Hohenberger

Z PEKLA ŠTĚSTÍ

„To nezvládneš!“ sýčkovala Eliška.

„Sklapni! Musím se soustředit!“ okřikla jsem ji.

„Znáš se, při své smůle to zase zvoráš.“ Eliška vyfoukla žvýkačkovou bublinu, která vzápětí splaskla a přilepila se jí ke koutku úst.

Bože, jak ta mi lezla na nervy.

Moje sestra Eliška držela doutnající svazek šalvěže, který očišťoval místnost od špatné energie. Nahlížela mi přitom přes rameno a nervózně žvýkala. Byla to štíhlá brunetka s chytrými očima, plnými rty a hezkým, trochu bledým obličejem. Kaštanové vlasy měla ledabyle stažené do chaotického uzlu, ze kterého čouhaly dvě pastelky. Vypadala vlastně jako moje o čtyři roky mladší a drobnější verze.

„Nevyjde to, a ty to víš!“

„Zavři zobák, nebo vypadni!“ vyjela jsem na ni.

Eliška se uraženě stáhla.

Nejhorší bylo, že měla pravdu. Skutečně jsem dokázala pokazit i ten nejjednodušší rituál. Nemínila jsem jí však udělat radost tím, že bych s ní souhlasila, a zahučela jsem, že vyhledávací kouzlo nedělám poprvé.

Na podlahu jsem jedním souvislým tahem nakreslila pentagram a v rozích umístila svíčky. Kolem jsem vytvořila ochranný kruh ze soli. Člověk nikdy neví, co po něm při rituálu z astrálu vyjede. Do

mosazné mísy jsem vložila haluz vilínu, sušené mločí oči, pár kapek ropušího jedu a bobule blínu černého a zapálila je. Čarodějné přísady představovaly pouhé pomůcky, ale hlavní část rituálu se odehrávala v mé hlavě.

Soustředila jsem se a začala odříkávat zaklínadlo z babiččina grimoáru. V ruce jsem sevřela obětní dýku s kostěnou stříenkou, řízla se do dlaně a nechala krev stékat do mísy. Pak jsem vůlí nasýtla vyhledávací kouzlo a dotkla se fotografie talismanu, abych vytvořila magické pouto mezi ní a talismanem, který byl odcizen. V duchu jsem je spojila.

„Podej mi mapu Česka, Eli.“

Položila jsem mapu do středu pentagramu a vzala kyvadlo, což byl obyčejný horský krystal zavěšený na niti. Držela jsem ruku klidně,

abych hledání nijak neovlivnila. Krystal chvíli kmital v okolí Krnova, pak se vychýlil doleva směrem k Praze.

„Eli, podej mi mapu Prahy.“

Zopakovala jsem zaříkání. Kyvadlo se zastavilo nad Malou Stranou a jemně zatahalo za nit. Povolila jsem ruku a špička krystalu ukázala na dům v Nerudově ulici.

Jenže pak se stalo něco nečekaného.

Svíčky se vzňaly tak prudce, že se jejich plameny ztrojnásobily. Kolem mapy s krystalem se roztočilo tornádo energie. Když se pak v místnosti zvedl vítr a svíčky jedním dechem sfoukl, přišlo mi to jako zlý omen.

Obývací pokoj se ponořil do tmy.

To nebylo dobré. Vůbec to nebylo dobré.

V tu chvíli začala Eliška ječet.

Urban mi byl nesympatický už na první pohled. Měl nepříjemně pronikavý pohled a byl hrozivě vysoký a statný. Po tváři se mu táhla ošklivá jizva a pokaždé, když na mě upřel ocelově šedé oči, zamrazilo mě v zádech. Světlé vlasy měl dlouhé po ramena. Na hlavě měl plstěný klobouk, který si nesundal ani v kavárně na Staroměstském náměstí, kam mě odpoledne vylákal pod záminkou nabídky dobře placené práce. Mluvil s lehkým přízvukem, který jsem nedokázala nikam zařadit.

Řekl mi, že jeho strýc znal moji matku. Proto věděl, že i já mám *určité mimořádné schopnosti*. Ukázal mi dvě černobílé fotografie talismanu zhotoveného z leštěné kosti. Na líci byla zobrazena okřídlená žena s korunou z rohů, která držela v každé ruce hada. Na rubu jsem rozpoznala sovu a sloupce starodávných znaků.

Urban tvrdil, že tento vzácný artefakt zdědil po otci a že mu ho někdo nedávno ukradl. Nejpodivnější na celé věci bylo, že mě varoval, abych se talismanu za žádnou cenu nedotýkala. „Vemte si třeba rukavice, to je fuk. Ale hlavně na něj nesahejte!“

Dal mi čtyřiaadvacet hodin na nalezení talismanu. Řekl, že na rodinné památce lpí natolik, že je ochoten překročit všechny meze. Pokud neuspěju nebo se obrátím na policii, ublíží Elišce.

Hajzl jeden. Kdyby mi nabídl deset tisíc, udělala bych to s radostí. Klidně i za pět tisíc. Na nájem by to sice nestačilo, ale peníze se vždy hodí, no ne? Urban však nehodlal zaplatit ani halíř a prostě mi přiložil nůž na krk.

Nemohla jsem jít na policii. Jakmile by zadali moje jméno do počítače a zjistili, kdo jsem, nic na světě by je nepřimělo brát mě vážně.

Každý by měl mít někoho, na koho se může obrátit v nouzi. Jenže já jsem nikoho takového neměla. Táta bručel v kriminále, máma nás před šesti lety opustila a teta Klára byla jen slabá, stárnoucí podivínka, které jsem nechtěla přidělovat starosti.

A tak jsem kývla a slíbila, že talisman najdu a přinesu mu ho do kavárny. Položil přede mě fotografie a řekl, že si pro talisman přijde osobně ke mně domů.

Čert aby ho spral. To poslední, co jsem v životě potřebovala, byla další hrozba.

Zaparkovala jsem poblíž Muzea alchymistů a mágů staré Prahy a vydala se na adresu, kterou jsem našla pomocí kyvadla. Kupodivu se jednalo o starožitnictví na Malé Straně. Zvenku nevypadalo moc lákavě. Omšelá vývěska a navlhlá, zčásti opadaná fasáda. Výkladní skříň nabízela zaprášený porcelán, křišťálové sklo a obrázky svatých. Jen vchodové dveře budily respekt, byly těžké, dubové a zesílené železným kováním.

Nemělo smysl ptát se starožitníka, jestli náhodou pod pultem neschovává kradený talisman. Pravdu by mi neřekl, jen by talisman ukryl někam jinam.

Usadila jsem se v restauraci naproti starožitnictví a oknem sledovala dění venku.

Starožitník vyšel z krámků v osm hodin večer. Byl průměrně vysoký, vousatý a na svět mžoural přes tlusté brýle. Hlavu měl lysou kromě šedobílých řídkých vlasů na skráních a temeni. Zimomřivě si zvedl límec kabátu a odpajdal Nerudovou ulicí, opíraje se o hůl se stříbrnou rukojetí.

Donutila jsem se zůstat na místě, pila čaj a pozorovala dům a jeho okolí. V devět jsem zaplatila a vyšla z restaurace. Venku mrzlo. Zachumlala jsem se do vlněného kabátu a oblékla si kožené rukavice.

Přešla jsem ulici a zastavila se v nejhlubším stínu u zdi. Soustředila jsem se na vytvoření magického závoje. Jednalo se o ochranné kouzlo neviditelnosti, k němuž jsem použila ždíbec masti z ropuších slin. Bylo to, jako bych přes sebe přehodila plášť utkaný ze tmy. Kouzlo mělo vliv i na mé okolí – rozsvícená okna v patře potemněla, světlo nejbližšího kandelábru zablikalo a temné stíny domů se prohloubily.

Pod ochranou závoje jsem se přiblížila ke starožitnictví. Když jsem se rukou v rukavici dotkla vchodových dveří, cítila jsem magické chvění, které mi rozbrnělo prsty. Ochrana prahu! Dostat se přes práh domu pomocí magie bylo téměř nemožné. Prahy chránily obydlí neviditelnou silou podobnou magickému kruhu. Prodejna sice obydlená nebyla, ale práh ji přesto chránil před vstupem nezvaných hostů.

K otevření dveří jsem tudíž nemohla použít magii, nýbrž něco fyzického. Z kapsy jsem vytáhla pouzdro s paklíči, které mi táta dal ke třináctým narozeninám. Dvěma šperháky jsem odemkla dveře a vklouzla dovnitř.

Ocitla jsem se v temné místnosti a zapnula baterku. Její světlo odhalilo zdi obložené dřevem, prodejní pult a regály se zbožím. Převážně šlo o veteš a nepotřebné věci – od porcelánových sošek a křišťálových číší až po staré knihy s poškozenými hřbety.

Kradla jsem se krámkem až k plechovému pultu. Prohrábla jsem zásuvky. Nedělala jsem si iluze, že by starožitník pohodil talisman do šuplíku, ale mohl tam být lístek nebo účtenka, prostě nějaká stopa. Kromě svinčíku jsem však našla jen kovovou kasičku na drobné.